

Kamil Piotr Grabowski
Ciaccona z II Partity d-moll (BWV 1004) Johanna Sebastiana Bacha
w transkrypcjach.
Odniesienia do oryginalnej wersji bachowskiej.

Praca doktorska składa się z dwóch części:

- 1.1 Dzieła artystycznego, zarejestrowanego na nośniku elektronicznym tj. płycie CD, prezentującego następujące utwory:
 1. Feliks Mendelssohn-Bartholdy Chaconne für Violine solo von Joh. Seb. Bach mit Klavierbegleitung Edition Peters.
Wyk: Kamil Piotr Grabowski – fortepian, Adam Czermak – skrzypce.
 2. Brahms Johannes - Chaconne by J.S. Bach (Arranged for the Left Hand Alone) Edition Peters.
Wyk. Kamil Piotr Grabowski
 3. Busoni Ferruccio Bonawenturo /Johann Sebastian Bach – Chaconne in D – minor from the Sonata for Violin Solo No. 4. Transcribed for the piano, G. Schirmer New York/London.
Wyk: Kamil Piotr Grabowski – fortepian.
Nagrania dokonano w 2016 roku we Wrocławiu.
- 1.2 Opis dzieła artystycznego (147 stron) składa się z następujących części:

Wprowadzenie.

Charakterystyka nomenklatury – Ciaccona, Transkrypcja.

Jan Sebastian Bach – Ciaccona d-moll i jej transkrypcje.

Analiza historyczna form wariacyjnych w kontekście Ciaccony

Umieszczenie dzieła w czasie

Charakterystyka utworu

Konstrukcja dzieła

Konstrukcja

Rytm

Technika zmienności

Romanesco

Transkrypcje Ciaccony d-moll

Transkrypcje Ciaccony d-moll w integralnej części pracy doktorskiej – Nagranie CD.

Podsumowanie

Bibliografia:

Wybór tematu pracy wiąże się z rozważaniami związanymi z powstaniem wywodzących się z pierwowzoru różnych jego transkrypcji, oceny ich wartości artystycznej, oraz z poszukiwaniem odpowiedzi na liczne pytania, z których najważniejszym wydaje się być to o powody jakimi kierowali się (i w dalszym ciągu się kierują) liczni kompozytorzy, decydując się na stworzenie transkrypcji czyjegoś dzieła.

Zainteresowanie istnieniem różnych transkrypcji fortepianowych w oparciu o jeden bachowski pierwowzór zmotywowało mnie do podjęcia podróży do jednej z najstarszych bibliotek muzycznych w Konserwatorium Muzycznym im. Giuseppe Verdiego w Mediolanie, gdzie pozyskałem istotne materiały badawcze. Podstawę moich badań stanowiła krytyczna analiza piśmiennictwa (dokumentacji i źródeł), analiza historyczna i porównawcza utworów oraz analiza słuchowa archiwalnych nagrań muzycznych. Uzupełnieniem tego były konsultacje, warsztaty, liczne dyskusje oraz obiektywna i subiektywna analiza artystyczna.

Celem tej pracy jest nie tylko ukazanie siły bachowskiego oryginału odbijającego się w licznych interpretacjach dokonanych przez wielkich kompozytorów, ale jednocześnie ukazanie każdej z tych transkrypcji jako dzieła oryginalnego. Moim zamiarem jest również wypełnienie luki w piśmiennictwie Polskim istniejącej w omawianej tematyce. W mojej pracy starałem się uwidocznić wartości nie tylko naukowe i muzykologiczne, ale również oddać wizję, idee artystyczne i ładunek emocjonalny przekazywane przez kompozytorów różnych epok poprzez medium jakim była dla nich transkrypcja dzieła Bacha.

W trakcie moich badań starałem się odpowiedzieć na następujące pytania:

- I). W jakim stopniu kompozytorzy tworzący transkrypcję fortepianową ograniczają się do odtworzenia i oddania idei oryginału Bacha przeznaczonego na skrzypce solo, a na ile odbiegają od oryginału?

- II). W jaki sposób omawiane transkrypcje oddają emocje i kunszt artystyczny autora w porównaniu z oryginalną wersją bachowską?
- III). W jakim stopniu twórcy poprzez własne środki kompozytorskie odzwierciedlają emocje, artyzm i kunszt pierwowzoru?
- IV). Czy idea złotej proporcji i ciąg Fibonacciego zostały wykorzystane przez Bacha w strukturze Ciaccony?
- V). Dlaczego powstało (i wciąż powstaje) tak wiele transkrypcji tego dzieła i jakie są różnice pomiędzy nimi?
- V). Dlaczego wybrałem te trzy konkretne transkrypcje jako oś mojej pracy doktorskiej? □

Przedstawiając analizę wszystkich aranżacji zauważam, iż wielu kompozytorów zapożyczyło od siebie wzajemnie obszerne fragmenty, czasami dodatkowo je modyfikując.

Transkrybowanie, to lata konsekwentnych studiów i praktyk, zwłaszcza gdy mamy do czynienia z oryginałem skrzypcowym. Niezależnie czy zwieńczeniem będzie transkrypcja na lewą rękę, czy obie – wykorzystujące pełen wachlarz barw i gam kolorystycznych dźwięków fortepianu.

Z czym musieli zmagać się kompozytorzy? Na pewno z brakiem oznaczeń dynamicznych, interpretacyjnych i oczywiście dostosowywaniem się do czasów, w których zmianom ulegała jakość brzmienia instrumentów.

Jak mawiał Brahms, z jednego małego instrumentu, człowiek potrafi wydobyć cały świat najgłębszych uczuć i najpotężniejszych emocji, które stają się inspiracją dla dalszych pokoleń na skalę globalną.

W mojej pracy doktorskiej przedstawiłem interesujące zjawisko ewolucji transkrypcji Ciaccony, trwające od 1845 roku – pierwszej znanej aranżacji - po przykłady z XX i XXI wieku. Prześledziłem przeróżne kompozycje ze szczególnym uwzględnieniem fortepianowych. Spośród wszystkich wybrałem trzy, w moim odczuciu najdoskonalsze i zarazem najszlachetniejsze odniesienia do oryginalnej wersji Bachowskiej.